

Nr 41.

Av herr **Holmström** m. fl., om undantagande av krigsmaktens tjänstehundar från skatteplikt enligt hundskatteförordningen.

När obligatorisk skatteplikt för hund på sin tid infördes i riket undantogs tvenne kategorier, nämligen dels de hundar, som lapparna behövde för renskötseln, dels jägeristatens tjänstehundar. Dessa tvenne slag av hundar betraktades nämligen som nyttodjur, för vilka skatt därför icke borde utgå. Då rovdjursstammen i landet senare starkt minskade, bortogs skattefriheten för den senare kategorien, jägeristatens hundar, men den förra kategorien, d. v. s. lapparnas renvaktarhundar, äro alltjämt, såsom varande nyttohundar, befriade från skatt.

Det torde vara allmänt bekant, att de under de sista åren tillkomna tjänstehundarna inom vårt försvarsväsende ha fått en betydelse, som undan för undan ökats och som numera anses vara så stor, att de i många fall måste betraktas såsom helt enkelt oundgängliga. Detta erkännes också oförbehållsamt ej blott av de rent militära myndigheterna, utan även av närstående sådana, framförallt på de håll, där man, särskilt under nuvarande osäkra förhållanden, måste sörja för effektivast möjliga bevakning av en mängd olika skyddsföremål. Det torde sålunda näppeligen kunna förnekas att försvarets tjänstehundar äro nyttodjur i detta ords fullaste bemärkelse.

Den organisation inom försvaret — arméns hundväsende — som anskaffar, dresserar och tillhandahåller de erforderliga tjänstehundarna samt utbildar för deras handhavande, skötsel och vård nödig personal, arbetar med ett i förhållande till organisationens omfattning och betydelse mycket blygsamt anslag (för budgetåret 1942/1943 omkr. 30,000 kronor för arméhundgården med arméhundskolan och 20,000 kronor för hundarna vid truppförbanden). Av detta anslag torde emellertid f. n. nära tredjedelen åtgå enbart till erläggande av hundskatt. Och i den mån organisationen utökas — vilket den dag för dag gör, i det att tjänstehundar av skilda kategorier i ständigt stegrat tempo från olika håll rekvireras — kommer denna proportion mellan beviljat anslag och den del därav, som går till skatt, säkerligen att bibehållas.

Hundskatten är som bekant kommunal och torde, enligt grunder som ovan angivits, få betraktas som en form av lyxskatt, avsedd att drabba ett sådant objekt, som i viss mån vållar vederbörande kommun besvär och olägenheter. Av denna grund plägar ju också en kommun, som önskar minska sitt hundbestånd, i erforderlig grad öka hundskatten. Försvarets tjänstehundar äro emellertid, som redan framhållits, ingalunda några lyxdjur, utan

tvärtom uteslutande till nytta, och detta dessutom ofta nog även för just den kommun, där de beskattas. I varje fall kunna de näppeligen sägas vålla resp. kommun några olägenheter, då de äro under ständig tillsyn och — framförallt vad beträffar arméns egna stamhundar — så gott som året runt hållas i hundgård.

Arméns tjänstehundar äro av tre slag: stam-, reserv- och beredskapshundar. Det synes, på grunder som nu anförts, vara skäligt att de två första kategorierna — nämligen arméns egna hundar samt reservhundarna, vilka, efter särskild genomgången specialdressyr, på grund av lämnad förbindelse stå till krigsmaktens förfogande — nu böra undantagas från skatteplikt. Vad beträffar beredskapshundarna, synas de tillsviðare böra i vanlig ordning beskattas, ehuru staten, såsom hittills skett, ersätter ägaren för utlagd skatt under den tid hunden varit i tjänst vid försvarsväsendet.

Enär arméns stam- och reservhundar äro tämligen jämnt fördelade öfver hela försvarsmakten, återfinnas de i de flesta av landets kommuner. En eventuell skattefrihet för nämnda kategorier av hundar kommer därför att för dessa kommuner var för sig endast medföra en knappt märkbar skatteminskning. För arméhundväsendet åter skulle en sådan åtgärd innebära, att dess statliga anslag kunde minskas med c:a 30 procent och de allmänna försvarsutgifterna få en besparing av ett par tiotusental kronor årligen.

Slutligen tillkommer den omständigheten, att hela arméhundorganisationen, i och för kostnadernas hållande inom lägsta möjliga ram, baserar sig på det frivilliga deltagandet av hundägare landet runt, och mer än 75 procent av arméns tjänstehundar äro i privat ägo. En skattefrihet för den nyssnämnda kategorien »reservhundar» är därför i hög grad stimulerande för det enskilda initiativet till uppfödning, dressyr och hållande av just sådana hundar, varav försvarsmakten har behov.

På grund av vad ovan anförts få vi hemställa,

att Kungl. Maj:ts förordning den 17 maj 1923 (hundskatteförordningen) 1 § 1 mom. erhåller följande lydelse: »För varje hund — — — renskötseln. Skatteplikt föreligger ej heller för krigsmakten tillhörig tjänstehund eller för av enskild person innehavd hund så länge densamma, efter godkänd tjänstedressyr, på grund av särskild förbindelse står till krigsmaktens förfogande.»

Stockholm den 21 januari 1942.

Nils Holmström.

C. P. Wahlmark.

Fritjof Ekman.